

de te bereizen streken. De geneeskunde van de hoge lucht maakte slaapmiddelen nodig; sommige personen gewennen vlug aan de luchtverduunning, andere daarentegen verdragen deze steeds minder goed en hebben een staalkaart sedativa nodig om te kunnen slapen. Ook tegen hoofdpijnen, die zeer hardnekkig kunnen zijn, wapende OUDOT zich. Voeding, vitamines, keelpijnen, sneeuwblindheid, bevrozing en uitputting waren voorts factoren waarmee rekening moest worden gehouden. En tenslotte de geneeskundige hulp aan de bevolking; deze is zeer moeilijk ten gevolge van het grote aantal raadzokenden en de verwardheid van hun tegenstrijdige uiteenzettingen. Toch was zij van het grootste belang om de medewerking der bevolking voor de expeditie te verkrijgen.

Nadat alle geneesmiddelen bijeengebracht waren, moest een verpakwijze worden gevonden die niet te zwaar was en een „eenheidslast” zou vertegenwoordigen. OUDOT gaf de voorkeur aan platte aluminium kisten, waarin gemakkelijk het gezochte kon worden gevonden. Ook moesten, in verband met eventueel verloren gaan, de verschillende ingrediënten doeltreffend bij elkaar worden verpakt, beschermd tegen de koude. De apparatuur voor wetenschappelijk onderzoek bestond o.a. uit haemoglobinemeters, bloeddrukmeter, een stofwisselingsapparaat, een electrocardiograaf.

E. SLUITER

INGEZONDEN

Ter bevordering van spoedige plaatsing van de stukken, behoudt de Redactie zich het recht voor, deze zo nodig te bekorten

CORPORA ALIENA IN DE TRACTUS RESPIRATORIUS

Er is de laatste tijd nogal wat te doen geweest over de behandeling van een corpus alienum in de luchtwegen. Het zij mij daarom vergund hier te wijzen op het middel, dat door MARCELLUS, bijgenaamd de Empirische (!) (± 400), in dergelijke gevallen wordt aangeprezen als het beste wat er bestaat (quo remedio nihil est praestantius), en dat werkzaam zou zijn bij visgraten, beenstukjes en wat dan ook (de pisce os, spina, os sive quid aliud). Deze therapie heeft tevens het grote voordeel, dat zij overal terstond zonder ingewikkeld instrumentarium kan worden toegepast. Men heeft namelijk niets anders te doen, dan bij de patiënt die dreigt te stikken, de volgende twee — aan HOMERUS, *Odyss. XI*, 634 ontleende — versregels in het oor te zeggen (hi versus vel dicendi in aurem ejus qui offocabitur):

*Μή μοι Γοργείην κεφαλὴν δεινοῦτο πελώρου
ἔξ Ἀΐδεω πέμπειεν ἔπλην Περσεφόνηϊα 1).*

Zelfs kan men wel volstaan met een kaartje, waarop de vermelde tekst, dat dan met een draad aan de hals van de lijder wordt gehangen (vel scribendi in charta, quae ad collum eius lino alligetur). In hoeverre hierbij een vertaling de oorspronkelijke schrijfwijze kan vervangen, vermag ik niet te beoordelen.

Rotterdam, 15 November 1950

A. G. J. HERMANS

TOEPASSING VAN HET B.C.G. BIJ SCHOOLKINDEREN

Het artikel van coll. DALMEYER c.s. wierp bij mij enkele vragen op. Bij de nacontrôle van de met B.C.G. geënte kinderen bleek, dat slechts 1 pro mille niet-allergisch bleef, maar tevens, dat de contrôle bij 172 van de 7268 om „allerlei” redenen niet kon worden verricht. Dat is dus bij $2\frac{1}{3}$ pCt.

Bij elk contrôle-onderzoek valt een wisselend percentage af. Maar wat mij

1) Moge toch niet de vreselijke Persephone mij uit de Hades het hoofd sturen van dat allerverschrikkelijkste monster Medusa.